KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
14. december 1993 *

I sag T-543/93 R,

Gestevisión Telecinco SA, Madrid, ved advokat Santiago Muñoz Machado, bistået af advokat Maria López-Contreras, begge Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Amo Quiñones, 2, rue Gabriel Lippmann,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco Enrique González-Díaz og Berend Jan Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 93/403/EØF af 11. juni 1993 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/32.150 — EBU/Eurovision, EFT L 179, s. 23) og en begæring om, at der som en foreløbig forholdsregel træffes bestemmelse om, at Eurovisionsordningen stilles i bero, indtil Retten har afsagt endelig dom,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

* Processprog: spansk.

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. oktober 1993 har Gestevisión Telecinco SA (herefter benævnt »Telecinco«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 93/403/EØF af 11. juni 1993 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/32.150 — EBU/Eurovision, EFT L 179, s. 23).

2 Ved særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor samme dag har Telecinco endvidere i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og artikel 104 i Rettens procesreglement fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen samt om, at der træffes bestemmelse om retssikrende foranstaltninger, hvorved Eurovisions-ordningen kan stilles i bero, indtil Retten har afsagt endelig dom.

3 Kommissionen har fremsat sine skriftlige bemærkninger vedrørende den af Telecinco indgivne begæring om foreløbige forholdsregler den 12. november 1993.

4 Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 16. november 1993. Den 24. november 1993 har sagsøgeren fremsat bemærkninger til retsmødet vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler. Ifølge afgørelse truffet samme dag af Rettens præsident er dokumentet anset for fremlagt i sagen. Ved skrivelse af 30. november 1993 har Kommissionen fremsat bemærkninger vedrørende det pågældende dokument.

5 Inden der tages stilling til, om den for Retten indgivne begæring må tages til følge, skal der gives en kort redegørelse for baggrunden for den foreliggende sag og den sammenhæng, som den indgår i, således som den fremgår af parternes indlæg og deres mundtlige forklaringer i retsmødet den 16. november 1993.

6 Telecinco har indgivet nærværende begæring om foreløbige forholdsregler vedrørende en beslutning truffet af Kommissionen i henhold til EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, hvorved artikel 85, stk. 1, erklæres uanvendelig i perioden fra den 26. februar 1993 til den 25. februar 1998 på European Broadcasting Union's (herefter benævnt »EBU«) vedtægtsbestemmelser og andre regler vedrørende erhvervelse af tv-rettigheder til sportsarrangementer, udveksling af sportsprogrammer inden for Eurovision og tredjemands kontraktmæssige adgang til sådanne programmer. Til fritagelsen er knyttet to påbud: For det første må EBU og dens medlemmer kun kollektivt erhverve tv-rettigheder til sportsarrangementer i henhold til aftaler, der enten tillader EBU og dens medlemmer at give adgang eller tillader rettighedsindehaveren at give adgang for tredjemand i overensstemmelse med adgangsordningen eller, med EBU's samtykke, på betingelser, der er mere fordelagtige for tredjemand, og for det andet skal EBU underrette Kommissionen om alle ændringer og tilføjelser til de anmeldte regler, om alle voldgiftsprocedurer vedrørende uenighed i forbindelse med adgangsordningen og om alle beslutninger om tredjemands ansøgning om medlemskab.

7 Telecinco blev oprettet i marts 1989 og har af de kompetente spanske myndigheder fået tilladelse til at drive privat fjernsynsvirksomhed i Spanien i en periode på ti år med mulighed for forlængelse.

8 EBU er en sammenslutning uden kommercielt sigte af radio- og tv-selskaber. Den blev oprettet i 1950 og har hovedkvarter i Genève. I henhold til artikel 2 i sammenslutningens vedtægter har EBU til formål at fremme samarbejdet mellem medlemmerne indbyrdes og med radio- og tv-selskaber i hele verden og at varetage sine medlemmers interesser på bl. a. programområdet, det juridiske og det tekniske område. Efter at være blevet sluttet sammen med den tilsvarende østeuropæiske organisation har EBU 77 aktive medlemmer i 47 lande i det europæiske transmissionsområde, hvoraf de fleste er organer, der henhører under den offentlige sektor, eller som er pålagt at udføre offentlige tjenesteydelser. I den anden halvdel af 1980'erne — som var præget af en udvikling i retning af kommercielle radio- og tv-selskaber — optog EBU imidlertid private tv-selskaber som f.eks. de franske selskaber Canal Plus og TF1, der var blevet privatiseret i 1986, som aktive medlemmer eller lod dem bevare deres status som aktive medlemmer.

9 EBU's vedtægter blev ændret i 1988 med henblik på — ifølge EBU selv — »at understrege medlemmernes forpligtelse til at udføre en særlig, offentlig opgave, hvilket de er forpligtet til i henhold til deres nationale lovgivning og/eller praksis, og som kendetegner dem som en særlig gruppe af radio- og tv-selskaber med fælles forpligtelser og interesser«. For at tage hensyn til de hidtidige medlemmers velerhvervede rettigheder, blev det i artikel 21 i EBU's vedtægter, som ændret, bestemt, at artikel 3, stk. 2, i denne bestemmelses nye affattelse ikke berører retsstillingen for de selskaber, som ved bestemmelsens ikrafttræden — den 1. marts 1988 — allerede var aktive medlemmer, men som ikke opfyldte alle de i bestemmelsen opstillede betingelser. Ifølge den nye affattelse af artikel 3, stk. 2, opdeles EBU's medlemmer i to kategorier: aktive medlemmer og associerede medlemmer. Som aktive medlemmer af EBU kan optages radio- og tv-selskaber eller sammenslutninger af sådanne selskaber i et land, som ligger inden for det europæiske transmissionsområde, når de i det pågældende land med myndighedernes tilladelse varetager en omfattende og landsdækkende spredning af radio- og tv-programmer og desuden dokumenterer at opfylde alle følgende betingelser: De skal sende til alle landets indbyggere eller faktisk allerede sende til en væsentlig del heraf, de skal have et varieret og alsidigt programudbud, der henvender sig til alle dele af befolkningen, og de skal producere en væsentlig del af de udsendte programmer eller selv føre kontrol med programindholdet.

10 Eurovision er den vigtigste ramme for programudvekslingen mellem EBU's aktive medlemmer. Eurovision har bestået siden 1954 og udgør et væsentligt led i EBU's målsætning. I artikel 3, stk. 5, i vedtægterne hedder det: »Eurovision er baseret på en forpligtelse for medlemmerne til, på betingelse af gensidighed, indbyrdes at tilbyde dækning af væsentlige nyheder, herunder nyhedsreportager og dækning af sportsarrangementer og kulturelle arrangementer på deres nationale område, for så vidt som de kan være af interesse for de øvrige medlemmer af Eurovision.« I øvrigt kan alle EBU's aktive medlemmer deltage i en ordning for fælles erhvervelse og deling af tv-rettigheder (og hermed forbundne udgifter) til internationale sportsarrangementer, de såkaldte »Eurovisions-rettigheder«. I henhold til bestemmelsen i vedtægternes artikel 3, stk. 6, der blev indsat ved ændringen i 1988, kan associerede EBU-medlemmer (på nuværende tidspunkt 54) og selskaber, der ikke er medlem af EBU, få kontraktmæssig adgang til Eurovision.

11 Den 3. april 1989 indgav EBU en anmeldelse til Kommissionen af reglerne for erhvervelse af tv-rettigheder til sportsarrangementer, for udveksling af sportspro-

grammer inden for Eurovision og for tredjemands kontraktmæssige adgang til sådanne programmer, og anmodede samtidig om negativattest, subsidiært fritagelse i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3. I henhold til de pågældende regler kunne tredjemand få kontraktmæssig adgang til de tv-rettigheder til sportsarrangementer, som EBU's medlemmer erhvervede i medfør af aftaler inden for rammerne af Eurovision, gennem en ordning, hvorefter EBU eller dens medlemmer meddelte underlicenser, som gjorde det muligt for ikke-medlemmer at supplere deres egne sports- og nyhedsprogrammer, såfremt de ikke selv havde erhvervet transmissionsrettighederne på markedet. I henhold til det såkaldte »embargo-princip« kunne ikke-medlemmer normalt kun erhverve ret til forskudte transmissioner.

12 Ved meddelelse af 5. oktober 1990 i henhold til artikel 19, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter benævnt »forordning nr. 17«), offentliggjorde Kommissionen den væsentligste del af indholdet af den pågældende meddelelse i EFT C 251, s. 2, og tilkendegav, at den påtænkte at træffe en positiv beslutning om de anmeldte regler. På baggrund af kritiske bemærkninger fra tredjemænd arrangerede Kommissionen den 18. og 19. december 1990 en høring af alle interesserede parter. Det fremgår af sagen, at sagsøgeren har fremsat skriftlige bemærkninger over for Kommissionen og har deltaget i høringen.

13 Den 24. juni 1991 sendte Kommissionen EBU en meddelelse af klagepunkter, hvori den fastslog, at underlicensordningen »ikke var acceptabel«.

14 Kommissionen har vedtaget beslutningen, efter at EBU ifølge aftale med Kommissionen havde fremlagt en ny, ændret version af reglerne for meddelelse af underlicenser.

Retlige bemærkninger

15 I henhold til bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

16 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal begæringer om udsættelse af gennemførelsen i henhold til EØF-traktatens artikel 185 og 186 angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal have foreløbig karakter i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 13.5.1993, sag T-24/93 R, CMBT mod Kommissionen, Sml. II, s. 543).

Parternes anbringender

17 Til støtte for begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren gjort gældende, at det, for at undgå, at sagsøgeren i den foreliggende sag påføres et alvorligt og uopretteligt tab, inden Retten har afsagt endelig dom, ikke er tilstrækkeligt, at gennemførelsen af Kommissionens beslutning udsættes. Det er endvidere nødvendigt, at det som en retssikrende foranstaltning bestemmes, at Eurovisionsordningen, som er fritaget i henhold til beslutningen, og navnlig aftalen om fælles erhvervelse af tv-rettigheder vedrørende internationale sportsarrangementer, stilles i bero.

18 Sagsøgeren har nærmere anført, at det økonomiske tab, som Eurovisionsordningen og den omtvistede beslutning påfører sagsøgeren, er åbenbart, alvorligt og uopretteligt. For det første er ordningen til hinder for, at sagsøgeren kan erhverve og følgelig i sit programudvalg tilbyde transmissioner af sportsarrangementer, hvilket giver sagsøgeren et dårligt image, som det praktisk taget er umuligt at ændre over for seerne. Dette er navnlig alvorligt, fordi sagsøgeren som privat erhvervsdrivende, som udelukkende har indtægter ved reklame, har brug for en bestemt seerkvote for at kunne overleve. For det andet forringes sagsøgerens manglende muligheder for at konkurrere med EBU og dennes medlemmer yderligere af, at de offentlige tv-selskaber har en særlig retsstilling i Spanien, bl. a. fordi

de både har indtægter ved reklame og i form af en omfattende statsstøtte. I stedet for at afhjælpe dette forhold har Kommissionen ifølge sagsøgeren vedtaget en beslutning, som giver myndighederne og de nationale domstole et grundlag for at opretholde denne privilegerede retsstilling, der er i strid med traktaten. Såfremt disse vilkår fortsat vil være gældende, vil sagsøgeren blive tvunget ud af markedet på grund af manglende økonomiske midler til at forblive på markedet.

19 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgeren må antages at få medhold i hovedsagen. For det første er den omtvistede beslutning behæftet med en mangel i form af en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, idet Kommissionen — i strid med, hvad den er forpligtet til i henhold til artikel 19 i forordning nr. 17 — ikke har meddelt sagsøgeren den egentlige grund til, at der er meddelt fritagelse, og ikke har hørt sagsøgeren, efter at EBU havde ændret sin ordning om meddelelse af underlicenser. For det andet er den anfægtede beslutning udtryk for en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af virksomheder, der er til skade for de private erhvervsdrivende, idet konkurrencereglerne i henhold til beslutningen ikke finder anvendelse for virksomheder, som er medlemmer af EBU, og som i kraft af Kommissionens fejlagtige beslutning med urette er blevet betragtet som virksomheder, der har fået overdraget at udføre en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse, og dermed som værende omfattet af EØF-traktatens artikel 90, stk. 2, mens forholdet er det, at der er tale om virksomheder, der kun er omfattet af artikel 85 og 86, og to af de pågældende virksomheder, nemlig TF1 og Canal Plus, endog er private virksomheder. For det tredje er den omtvistede beslutning samtidig en foranstaltning, hvorved Kommissionen i strid med traktatens artikel 90, stk. 1, tilgodeser offentlige virksomheder. For det fjerde kan det på grundlag af den ordning med meddelelse af underlicenser, der blev ændret på anmodning af Kommissionen, og som ifølge sagsøgeren ikke i praksis er effektiv, ikke antages, at Eurovisions-ordningen opfylder betingelserne i traktatens artikel 85, stk. 3. For det femte er det åbenbart, at Eurovisionsordningen forstærker den dominerende stilling på markedet for retten til retransmission af sportsbegivenheder, som indtages af EBU og visse af dens medlemmer, og som følgelig udgør misbrug som omhandlet i traktatens artikel 86. Endelig har den omtvistede beslutning ifølge sagsøgeren ikke til formål eller til følge at bringe konkurrencereglerne i anvendelse, men derimod at regulere forholdet mellem de offentlige og de private erhvervsdrivende på markedet for tv-rettigheder og at hjemle mulighed for, at offentlige myndigheder og offentlige virksomheder kan opretholde alle de bestemmelser, der tillægger de pågældende virksomheder en privilegeret retsstilling, hvilket ikke ligger inden for Kommissionens kompetence i forbindelse med en procedure på konkurrenceområdet.

20 Heroverfor har Kommissionen først anført, at den begæring, sagsøgeren har indgivet, ikke giver holdepunkter for at antage, at der er risiko for et alvorligt og uopretteligt tab. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren ikke fremført konkrete beviser, som f.eks. statistiske oplysninger, der viser en nedgang i seertallet eller lavere reklameindtægter. Tværtimod viser de oplysninger, Kommissionen har, at sagsøgeren ikke alene har fået fodfæste på markedet, men også har kunnet forbedre sin position. Oven i købet udsender sagsøgeren sportsprogrammer som alle andre tv-selskaber og har endog et vist antal enerettigheder til retransmission i Spanien af internationale sportsarrangementer. Kommissionen har i den forbindelse understreget, at ifølge oplysninger fra RTVE (et offentligt spansk tv-selskab) har sagsøgeren ikke på noget tidspunkt fremsat tilbud om erhvervelse af rettigheder med hensyn til bestemte sportsgrene eller taget kontakt med RTVE for at opnå en underlicens med henblik på retransmission af sportsarrangementer, som RTVE havde erhvervet rettighederne til inden for rammerne af eller uden om Eurovisions-ordningen. Under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke godtgjort, at sagsøgeren uden Eurovisions-ordningen ville have kunnet erhverve flere rettigheder til retransmission. Endelig indebærer den omtvistede beslutning ikke, at eventuelle konkurrencefordrejninger, der måtte følge af den af sagsøgeren nævnte statsstøtte til de offentlige tv-selskaber, herved bliver lovlige.

21 For så vidt angår begæringen om, at anvendelsen af den aftale, som er indgået i EBU's regi, og som vedrører den fælles erhvervelse af tv-rettigheder til sportsarrangementer, samt Eurovisions-ordningen som sådan stilles i bero, må den ifølge Kommissionen afvises, idet Retten ikke i henhold til traktatens artikel 185 og 186 kan træffe bestemmelse om, at en aftale, der er indgået mellem tredjemænd, skal stilles i bero, og heller ikke kan sætte sig i Kommissionens sted ved udøvelsen af de beføjelser, denne er tillagt i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17. Under alle omstændigheder skal begæringen ikke tages til følge, og det af de samme grunde, som ifølge Kommissionen bevirker, at den anden begæring om foreløbige forholdsregler ikke skal tages til følge.

22 Kommissionen har endvidere anført, at ingen af de faktiske eller retlige anbringender, sagsøgeren har fremført til støtte for, at den omtvistede beslutning er retsstridig, umiddelbart kan begrunde, at der skal anordnes foreløbige forholdsregler. For så vidt først angår anbringendet om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter har Kommissionen anført, at den i henhold til artikel 19 i forordning nr. 17 ikke er forpligtet til på forhånd at offentliggøre de hensyn, der har været afgørende for, at den har vedtaget en beslutning om at meddele fritagelse, og heller ikke til at høre sagsøgeren endnu engang, idet sagsøgeren efter Kommissionens opfattelse ikke i

proceduremæssig henseende befinder sig i samme situation som de virksomheder, der umiddelbart er berørt af den procedure, Kommissionen har indledt. For så vidt dernæst angår anbringendet om, at traktatens konkurrenceregler er tilsidesat, har Kommissionen først indrømmet, at reglerne må finde anvendelse uden forskel på offentlige og private virksomheder, men derefter påpeget, at den i forbindelse med en procedure med henblik på fritagelse kan tage hensyn til særlige forhold inden for den økonomiske sektor, hvor virksomhederne, såvel offentlige som private, opererer, eller til byrder eller forpligtelser, som de er pålagt, uanset om de specifikke bestemmelser i traktatens artikel 90, navnlig bestemmelsens stk. 2, måtte finde anvendelse. Ifølge Kommissionen betyder den omstændighed, at betingelserne for at bringe den nævnte bestemmelse i anvendelse ikke er opfyldt i en given situation, ikke, at de særlige forhold for en gruppe af virksomheder ikke kan tages i betragtning, når artikel 85, stk. 3, anvendes på en aftale, der er indgået inden for en sådan gruppe. Under alle omstændigheder har Kommissionen ikke principalt lagt vægt på den »særlige offentlige opgave« i forbindelse med meddelelsen af den omtvistede fritagelse. Kommissionen har kun bedømt de positive virkninger af de omtvistede aftaler og kun subsidiært, nemlig i forbindelse med vurderingen af, om de nævnte aftaler er nødvendige, taget de forpligtelser i betragtning, der er forbundet med medlemskab af EBU. For så vidt angår det påståede misbrug af dominerende stilling, som de omtvistede aftaler er udtryk for, har Kommissionen henvist til beslutningen, hvori den har konkluderet, at EBU end ikke indtager en dominerende stilling. For så vidt endelig angår anbringendet om, at Kommissionen ikke har haft den fornødne kompetence, har Kommissionen anført, at dens beslutning om at meddele fritagelse vedrører en anmeldt aftale, og at dens retlige vurdering i forbindelse med fritagelsen er baseret på de særlige forhold i den konkrete sag.

Rettens bemærkninger

23 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren i sin begæring har nedlagt påstand om, at Retten træffer bestemmelse om to foreløbige forholdsregler, nemlig dels at Eurovisions-ordningen om fælles erhvervelse af tv-rettigheder til internationale sportsarrangementer, der ifølge den omtvistede beslutning er fritaget i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3, stilles i bero, dels at gennemførelsen af beslutningen udsættes.

24 For så vidt angår den første begæring bemærkes, at efter den ved traktaten fastlagte kompetencefordelingsordning henhører det under Kommissionen som led i dennes kontrolbeføjelser vedrørende konkurrencespørgsmål i henhold hertil, jf. navnlig traktatens artikel 85, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 17, at

træffe bestemmelse om en foreløbig forholdsregel som den, der anmodes om i den foreliggende sag, såfremt den skønner, at dette er nødvendigt. Det er Rettens opgave at foretage en retslig prøvelse af de af Kommissionen trufne beslutninger på dette område, hvorimod Retten ikke kan træde i Kommissionens sted og udøve de beføjelser, som Kommissionen er tillagt ved de nævnte bestemmelser (jf. Domstolens kendelse af 17.1.1980, sag 792/79 R, Camera Care mod Kommissionen, Sml. s. 119, præmis 18 og 20, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 6.12.1989, sag T-131/89 R, Cosimex mod Kommissionen, Sml. 1990 II, s. 1, præmis 12).

25 Det må i øvrigt fremhæves, at nærværende begæring om foreløbige forholdsregler har tilknytning til en sag, der er anlagt under henvisning til traktatens artikel 173, og hvori der er nedlagt påstand om annullation af den omtvistede kommissionsbeslutning. De foreløbige forholdsregler, som Retten måtte finde det nødvendigt at træffe bestemmelse om, skal herefter i princippet være et led i den endelige afgørelse, som Retten træffer på grundlag af traktatens artikel 173, sammenholdt med artikel 176, og de skal have tilknytning til retsforholdet mellem parterne, dvs. sagsøgeren og Kommissionen. Rettens endelige afgørelse i sagen vil imidlertid ikke kunne gå ud på en annullation af den aftale om fælles erhvervelse af tv-rettigheder, der er indgået i EBU's regi af virksomheder, der tilmed ikke er parter i sagen.

26 Med den første begæring søges det således opnået, at Retten træffer bestemmelse om en foreløbig forholdsregel, der ikke ligger inden for dens kompetence, og denne begæring må følgelig afvises.

27 For så vidt angår den anden begæring bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 2, skal spørgsmålet om, hvorvidt de begærede foreløbige forholdsregler er uopsættelige, vurderes ud fra, om det er nødvendigt at træffe sådanne foranstaltninger for at undgå, at den part, der har indgivet begæringen, lider et alvorligt og uopretteligt tab, inden der afsiges endelig dom. Det påhviler den pågældende part at godtgøre, at det vil påføre vedkommende et væsentligt og uopretteligt tab, såfremt man afventer afgørelsen i hovedsagen (jf. bl. a. ovennævnte kendelse i sagen CMTB mod Kommissionen, præmis 31).

28 Det må i den forbindelse fastslås, at sagsøgeren reelt kun har påberåbt sig et »økonomisk tab«, han lider som følge af den omtvistede beslutning og Eurovisions-ordningen, mens sagsøgeren ikke har fremført konkrete beviser på det punkt, som f.eks. statistiske oplysninger, der viser en nedgang i seertallet eller lavere reklameindtægter. Derimod har Kommissionen fremlagt statistiske oplysninger med henblik på at godtgøre, at sagsøgeren ifølge Kommissionen endog har kunnet forbedre sin position på markedet (fra en seerkvote på 13,8% i 1991 til en kvote på 20,7% i maj 1993). Som Kommissionen i øvrigt har anført og sagsøgeren ikke bestridt, har sagsøgeren hidtil ikke benyttet sig af den ovenfor nævnte kontraktmæssige adgangsordning med henblik på at kunne udsende sportsarrangementer, hvor rettighederne allerede var erhvervet inden for Eurovisions-ordningen.

29 For så vidt angår den nye omstændighed, sagsøgeren har fremført i sine bemærkninger i forbindelse med retsmødet vedrørende de foreløbige forholdsregler, og hvori sagsøgeren har henvist til, at RTVE havde haft en usædvanligt høj seerkvote som følge af transmissionen af en særlig vigtig international fodboldkamp, bemærkes, at der kun er tale om et enkeltstående tilfælde, som derfor ikke kan tillægges afgørende vægt som bevismiddel og begrunde, at de begærede foreløbige forholdsregler er uopsættelige. Sagsøgeren har da også selv indrømmet, at tv-rettighederne til den pågældende sportsbegivenhed ikke var erhvervet inden for Eurovisions-ordningen.

30 Det følger af det anførte, at sagsøgeren på dette trin af sagen ikke findes at have bevist, at den omtvistede beslutning under de konkrete omstændigheder kunne påføre sagsøgeren et tab, som uden de begærede foreløbige forholdsregler ikke vil kunne genoprettes ved gennemførelsen af den endelige dom fra Retten, hvorved beslutningen eventuelt annulleres.

31 Uden at det er fornødent at vurdere, om den af sagsøgeren anlagte sag umiddelbart forekommer begrundet, må det fastslås, at de retlige betingelser for, at der kan træffes bestemmelse om de begærede foreløbige forholdsregler, ikke er opfyldt, og begæringen kan således ikke tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 14. december 1993.

H. Jung

Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça

Præsident